

JULES VERNE
O CĂLĂTORIE
SPRE CENTRUL
PĂMÂNTULUI

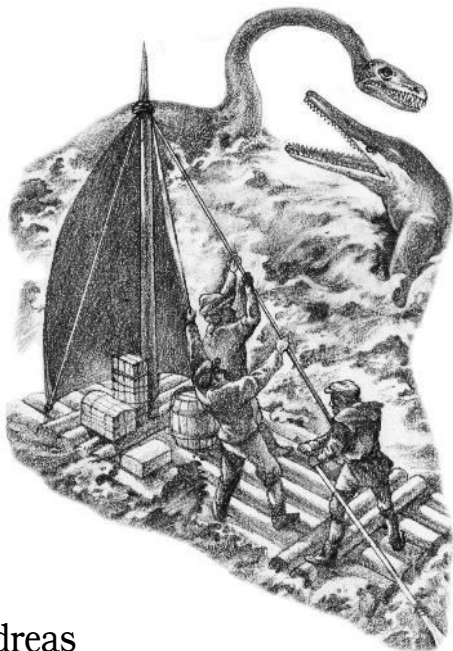

Editura Andreas

Jules Verne

O CĂLĂTORIE SPRE CENTRUL PĂMÂNTULUI

Editura Andreas

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VERNE, JULES

Călătorie spre centrul pământului / Jules Verne -
București: Andreas Print, 2007

ISBN (10) 973-8958-27-X

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT
Tel./Fax: 021.22.20.767; 0729.07.5680.
E-mail: ivo_print@yahoo.com
*Site: **www.editura-andreas.ro***

Traducere: Dan Starcu

© Editura **ANDREAS**, București, 2003

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii

© Editura **ANDREAS Print**, București, 2007

Coperta: Diana PANDELEA

Ilustrații interior: Vasile OLAC

Prezentare și Note biobibliografice: Laura Ivona DUMITRU

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Bun de tipar: 15.03.2003; Coli de tipar: 15;

Format: (Z6) 16/54x84 cm

ISBN (10) 973-8958-27-X

Capitolul I

Profesorul și familia lui

De 24 mai 1863, unchiul meu, profesorul Liedenbrock, se îndrepta grăbit către locuința sa din Königstrasse nr. 19, una dintre cele mai vechi străzi din cea mai veche zonă a orașului Hamburg.

Fără îndoială, Martha a tras concluzia că întârziase mult cupregătirile, căci de-abia pusese mâncarea în cuptor.

„Ei, mi-am zis eu, *dacă și celui mai nerăbdător dintre oameni îi este foame, ce zăpăceală va fi!*“.

– Domnul Liedenbrock a venit așa devreme! a strigat biata Martha, foarte alarmată, deschizând pe jumătate ușa sufrageriei.

– Ai dreptate, Martha. Dar nu e de mirare că masa nu este gata, căci încă nu s-a făcut ora două. Orologiul de la Sfântul Mihail abia a bătut de unu și jumătate.

– Atunci de ce a venit stăpânul așa devreme acasă?

– Poate că ne-o va spune chiar el.

– Uite ce e, domnule Axel. Voi fugi și mă voi ascunde până ce te vei lămuri cu el.

Fusesem lăsat singur. Dar cum era posibil ca un om chibzuit ca mine să-i ceară explicații unei persoane atât de nervoase ca profesorul? Cu acest gând în minte, m-am grăbit să mă retrag în adăpostul meu de la etaj, chiar când ușa de la

stradă s-a deschis cu zgomot. Pașii grei ai profesorului au făcut să se cutremure scara. Stăpânul casei, trecând repede prin sufragerie, s-a dus grăbit către camera sa de studiu.

Dar, cu toată graba lui, a găsit timp să arunce o privire într-un colț, către mine, și să-mi zică:

– Axel, vino după mine!

De abia am avut timp să mă mișc, că profesorul a strigat iar la mine:

– Cum? Încă n-ai venit?

M-am repezit în cabinetul temutului meu unchi.

Otto Liedenbrock nu era un om rău, sunt de acord cu asta, dar putea fi numit un „*personaj original*“.

Era profesor la Johannaem și dezbătea o serie de probleme de mineralogie în conferințele sale. În finalul fiecărei dezbateri, se lăsa cuprins de pasiunea lui științifică. Nu-l preocupau anumite aspecte, cum ar fi perfecționarea cunoștințelor studenților săi, atenția pe care i-o acordau cei care-l ascultau sau succesul care avea să-i încununeze lucrările. Asemenea amănunte nu-l interesau prea mult. Conferințele lui se bazau pe ceea ce filosofia germană numește „*subiectivism*“, și anume să câștige în primul rând el de pe urma noilor cunoștințe și mai puțin ceilalți. Era un egoist. Îl puteam considera un izvor de date științifice, din care trebuia să te străduiești mult ca să obții ceva pentru tine.

Germania avea destui profesori ca el.

Din nefericire, unchiul meu nu era dotat cu facultatea de exprimare rapidă și corectă. Când se afla acasă, se descurca foarte bine, dar era altceva într-o dezbatere publică. Or, acest lucru i se cere insistent unui bun vorbitor. Astfel că, în timpul conferințelor de la Institutul Johannaem, profesorul avea destule pauze în expuneri, se lupta să pronunțe anumite cuvinte ori își aduna mai greu ideile, se strâmba ca să pronunțe termenii dificili.

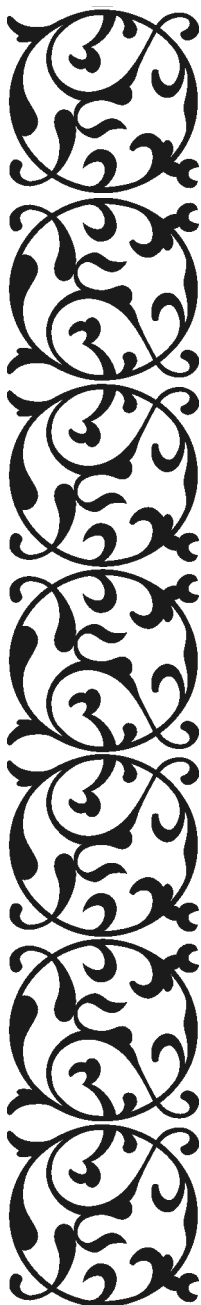
În mineralogie, sunt destule cuvinte provenite din greacă sau din latină, foarte greu de articulat și care ar face parte mai curând din vocabularul unui poet. Nu vreau să spun nimic împotriva unei științe așa de respectabile, ba chiar acest gând e departe de mine. Într-adevăr, în prezența augustă a cristalelor romboedrale, a rășinilor retinasfaltice, a molibdenitelor, tungustatelor de mangan și a altora de același fel, chiar și cele mai vorbărețe persoane își mai împleticesc limba atunci când le pronunță numele.

Acest defect al unchiului meu, cunoscut bine de către studenți, îi aducea multe neajunsuri. Cursanții îl pândeau și, când greșea vreun termen științific sau îl pronunța cu greutate, începeau să râdă în hohote, ceea ce nu este frumos nici măcar în Germania. Și, dacă sala era întotdeauna plină la conferințele sale, trebuie să recunosc, cu tristețe, că mulți veneau acolo doar ca să se distreze.

Totuși, unchiul meu era tobă de carte. Acest lucru îl recunosc în fața oricui. E drept că, deseori, spârgea câte o mostră de cristal ori alt minereu, încercând să pună prea repede mâna pe acesta. Profesorul era însă un amestec de geolog genial și de mineralog cu ochi de șoim. Înarmat cu un ciocan, piroane, ace magnetice, nelipsita lui pipă și sticluta cu acid nitric, reprezenta omul de știință complet. Oricând era gata să catalogheze orice mineral printre cele șase sute de substanțe elementare cunoscute, bazându-se pe structura lui, pe formă, duritate, fuzibilitate, miros, gust etc.

Numele Liedenbrock era menționat cu onoare în colegii și societăți științifice. Humphry Davy, Humboldt, Sir John Franklin, generalul Sabine îl vizitau de fiecare dată când treceau prin Hamburg. Becquerel, Ebelman, Brewster, Dumas, Milne-Edwards, Saint-Claire-Deville l-au consultat deseori în anumite probleme de chimie, știință care îi datorează, fără îndoială, multe dintre descoperirile sale, mai ales că, în 1853, a apărut la Leipzig o lucrare impunătoare a lui Otto Liedenbrock,

Note biobibliografice

- 1828 – 8 februarie - Se naște **Jules Verne**, la Nantes.
- 1839 – Prima încercare a lui Jules Verne de a întreprinde o „călătorie extarordinară“ la bordul velierului „*La Coralie*“.
- 1848 – În timpul Revoluției franceze, Jules Verne sosește la Paris pentru a studia dreptul.
- 1851 – Jules Verne funcționează ca secretar al Teatrului Liric. Scrie „*O dramă în văzduh*“ („*Un voyage en ballon*“), „*Primele vase ale marinei mexicane*“ (studiu istoric), „*Castelele în California*“.
- 1852 – Apare nuvela „*Martin Paz*“
- 1854 – Apare „*Maître Zaccharius*“.
- 1855 – Apare „*Printre ghețurile eterne*“ (titlul original: „*Un hivernage dans le glaces*“).
- 1857 – Se căsătorește cu Honorine Anne Hébé Morel, născută du Fraysine de Viane.